

Τα ενεργά ρήγματα του κεντρικού Ιονίου και οι σεισμοί της Κεφαλονιάς 2014

***Κ.Παπαζάχος, Χ.Κκάλλας, Μ.Σκορδύλης, Α.Κυρατζή, Χ.Βεντούζη, Ε.Καραγιάννη,
Ε.Τέζα, Β.Καρακώστας, Ε.Παπαδημητρίου, Μ.Μεσημέρη, Χ.Γκαρλαούνη,
Π.Παραδεισοπούλου και ομάδα αναλυτών Σεισμ. Σταθμού ΑΠΘ***

Εργ. Γεωφυσικής, Αριστ. Παν/μιο Θεσ/νίκης, 54124, Θεσ/νίκη, kparaza@geo.auth.gr

Οι σεισμοί του Ιανουαρίου και Φεβρουαρίου του 2014 στην Κεφαλονιά ανέδειξαν τη σημασία της κατανόησης της ενεργού τεκτονικής αλλά και της σεισμικής ιστορίας των ενεργών ρηγμάτων του Ελληνικού χώρου, αφού οι πληροφορίες του παρελθόντος μας επιτρέπουν να κατανοήσουμε καλύτερα την εξέλιξη των σεισμικών ακολουθιών και τις επιπτώσεις τους. Η σεισμική ακολουθία του 2014 έλαβε χώρα στη σεισμική ζώνη του ρήγματος της Κεφαλονιάς-Λευκάδας, και ειδικότερα στο τμήμα της Κεφαλονιάς, ίσως το πιο σημαντικό ρήγμα του Ελληνικού χώρου. Το ρήγμα αυτό είναι ένα μεγάλο δεξιόστροφο ρήγμα, όπως προέκυψε για πρώτη φορά από την ανάλυση των δεδομένων του ισχυρού σεισμού του 1983 ($M=7.2$), όπως αυτά παρουσιάστηκαν από τους Σκορδύλη και συν. (1985). Το ρήγμα παρουσιάζει μία πλούσια και πολύπλοκη ιστορία, με πολλούς σεισμούς με $M \geq 7.0$, αρκετοί από τους οποίους συγκντρώνονται σε μικρά χρονικά διαστήματα, όπως και οι 2 ισχυροί σεισμοί του 2014 που απείχαν μία εβδομάδα. Η ανάλυση των δεδομένων σε πραγματικό χρόνο από το Εργ. Γεωφυσικής του ΑΠΘ, σε συνεργασία με τον ΙΤΣΑΚ, έδειξαν ότι η αρχική σεισμική διέγερση στο νοτιότερο τμήμα του ρήγματος (26/1) δημιούργησε ένα σεισμικό "κενό" στο κεντρικό-βόρειο τμήμα της χερσονήσου της Παλικής, στο άκρο του οποίου εκδηλώθηκε ο δεύτερος ισχυρός σεισμός μία εβδομάδα αργότερα, χωρίς όμως η γένεσή του να συνοδεύεται από κάποια ανώμαλη χωροχρονική μεταβολή της σεισμικότητας. Τα δεδομένα των μηχανισμών γένεσης δείχνουν τη συνδυαστική ενεργοποίηση αναστρέφων ρηγμάτων μαζί με τα κυρίαρχα ρήγματα οριζόντιας μετατόπισης, σε συμφωνία με τη σεισμική ιστορία της περιοχής.